

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΗΛΙΑΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ , ΕΛ ΜΑΚΕΡ

«Ὁ πρό συλλήψεως ὢν ἡγιασμένος, ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, ὁ νοῦς ὁ πύρινος, ὁ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ὁ τῆς δευτέρας, Χριστοῦ ἐλεύσεως θεῖος πρόδρομος, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, τῶν Προφητῶν ἡ κρηπὶς, πνευματικῶς συνεκάλεσε, τοὺς φιλεόρτους, πανηγυρίσαι τὴν θεῖαν μνήμην αὐτοῦ» (α΄ τροπάριον τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ).

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί

καὶ εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὦντως, ἡ κρηπὶς τῶν Προφητῶν Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, πνευματικῶς συνεκάλεσε σήμερον πάντας ἡμᾶς, διὰ νὰ πανηγυρίσωμεν τὴν θεῖαν αὐτοῦ μνήμην εἰς τὸν φερώνυμον αὐτοῦ Ναόν τῆς Κοινότητος τοῦ Μάκερ. Ὁ Προφήτης Ἡλίας ὀρθῶς ἀποκαλεῖται ὁ «ἔνσαρκος ἄγγελος» καὶ «ὁ νοῦς ὁ πύρινος», καὶ τοῦτο, διότι κατέστη διὰ τοῦ προφητικοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος ὁ κῆρυξ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης Αὐτοῦ. Παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Προφήτης Ἡλίας δέν κατέλιπε προφητικά συγγράμματα, ὡς οἱ ἄλλοι Προφῆται, ἐν τούτοις ὁ ὑπερβάλλον θεῖος ζῆλος του καὶ ἡ ζέουσα πίστις του εἰς τὸν ἕνα καὶ μοναδικόν θεόν, τὸν θεόν τῶν Πατέρων αὐτοῦ, κατέστησαν τὴν ζῶσαν μνήμην του σεβαστὴν οὐχὶ μόνον μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν. Τοῦτο, βεβαίως, ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Προφήτης Ἡλίας, ἦτο αὐτός ὁ ὁποῖος κατάρθωσε διὰ τῆς δυνάμεως τῆς πυρίνου πίστεώς του, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν ἠθικόν μονοθεϊσμόν, τὸν εἰς τὸν Προφήτην Μωϋσέα ἀποκαλυφθέντα ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, ὁ ὁποῖος ἠθικός μονοθεϊσμός ἐβάλλετο ἀφ' ἑνός μὲν ὑπὸ τῆς ἐθελοθρησκείας (Κολ. 2, 23) τῶν κυβερνητῶν τῆς ἐποχῆς του, ἀφ' ἑτέρου δέ ἀπὸ τὴν προσχώρησιν μεγάλου μέρους τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ θεοῦ εἰς τὴν εἰδωλολατρίαν.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Προφήτης Ἡλίας ἀναδεικνύεται ὁ φύλαξ τοῦ λαοῦ τοῦ θεοῦ, ὁ δὲ λαός τοῦ θεοῦ εἶναι τὰ μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας «τά κτιζόμενα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προηγοίμασεν ὁ θεός, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωσι» (πρβλ. Ἐφεσ. 2, 10).

Ὁ ἔνδοξος Ἡλίας, δέν εἶναι μόνον ὁ ὑπέρμαχος κῆρυξ τοῦ ἑνός καὶ μοναδικοῦ θεοῦ, ἀλλὰ εἶναι πρωτίστως καὶ κυρίως ὁ προάγγελος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ Πρόδρομος τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τοὺς ἱερούς Πατέρας. Ἴδού, διατί ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τιμᾷ καὶ πανηγυρίζει ἰδιαιτέρως τὸν Προφήτην Ἡλίαν. Ὁ Προφήτης Ἡλίας καλεῖται «κρηπὶς τῶν Προφητῶν» καὶ κατ' ἐπέκτασιν κρηπὶς τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι διετήρησε ἀλώβητον τὴν ἄνωθεν καὶ ἐν Χριστῷ ἀποκαλυφθεῖσαν σὴζουσαν πίστιν. Ὅπως τὴν ἐποχὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐβάλλετο ἡ σὴζουσα πίστις, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον βάλλεται καὶ σήμερον ἡ Πίστις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ εἰς Χριστόν Πίστις, ἡ ὑπὸ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων διαφυλαχθεῖσα. Ἡ ἐποχὴ μας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οὐδόλως διαφέρει ἀπὸ τῆς

ἐποχῆς τοῦ σήμερον τιμωμένου ἁγίου Προφήτου Ἡλίου, διότι τά σημερινά συμπτώματα τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καί οἰκουμενισμοῦ καί τά συμπτώματα τῆς πανθρησκείας, ὅπως εἶναι ἡ παγκοσμιοποίησις, εἶναι κοινά τότε καί σήμερον καί ἐγκυμονοῦν τούς ἰδίους κινδύνους.

Τό λέγομεν τοῦτο, διότι θέλομεν νά ἐπισημάνωμεν τόν κίνδυνον τόν ὁποῖον διατρέχομεν ὡς μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, βεβαπτισμένα εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τό ὄνομα τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Πίστις καί τό προφητικόν κήρυγμα τοῦ ἐνδόξου Ἡλίου, ἀφορᾷ εἰς τόν Χριστόν, ὡς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ Πατρός, τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Τό προφητικόν κήρυγμα τοῦ Προφήτου Ἡλίου ἀφορᾷ ἐπιπλέον εἰς τήν πνευματικήν Κιβωτόν τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, δηλαδή τῆς θεραπείας καί τῆς μεταμορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἀλλά καί τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, ἐντός τῆς Ἐκκλησίας καί διά τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐπιτελουμένη σήμερον μνήμη τοῦ ἐπουρανίου ἀνθρώπου, τοῦ Ἡλίου, μάς προσκαλεῖ εἰς πνευματικήν ἐγρήγορσιν ὑπέρ τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, προκειμένου νά μή παρασυρῶμεθα εἰς ἀπαξίωσιν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν καί δογμάτων τῆς Πίστεώς μας, ἀλλά καί τῆς Ἱερᾶς καί Ἁγίας τῆς Ἐκκλησίας μας Παραδόσεως. Ἡ Πίστις τοῦ Προφήτου Ἡλίου, εἶναι ἡ Πίστις τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ Πίστις τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἄειπαρθένου Μαρίας, τῆς Παναμωμήτου Μητρός τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ Πίστις τῶν Ἀποστόλων, εἶναι ἡ Πίστις τῶν Μαρτύρων καί πάντων τῶν Ὁσίων τῆς Ἐκκλησίας μας καί δῆ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Μετά τοῦ Ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: *«Προφήτα κῆρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης, οὐδέποτε χωρίζη, καί ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι, ἀεὶ παρίστασαι· ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τήν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἴτησαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν»* (**Δοξαστικόν τῶν Ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ**) καί χορήγησον ἡμῖν, τῇ περιοχῇ ἡμῶν καί σύμπαντι τῷ κόσμῳ τήν εἰρήνην σου καί τήν δικαιοσύνην σου.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή μεθ' ὑμῶν συναναστροφή περιποιεῖ ἰδιαιτέραν χαράν καί βαθεῖαν συγκίνησιν, διότι Πατριαρχεῖον καί Κοινότης, κλῆρος καί λαός, ἀφ' ἑνός διαδηλώνομεν τήν ἐνότητά μας ὡς τό κοινόν Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τούτέστι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἑτέρου παρέχομεν τήν διαχρονικήν μαρτυρίαν τῆς ἀδιακόπου χριστιανικῆς παρουσίας εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν. Ἡ ἱστορική καί ἐκκλησιαστική παρουσία ἡμῶν ὡς ὀντότητος τῆς ἀδιαμφισβητήτου Ρωμηοσύνης ἐξακολουθεῖ τήν δισχιλιετῆ αὐτῆς ἀποστολήν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, καί τοῦ ἀλληλο-σεβασμοῦ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, τά ὁποῖα ἀπορρέουν ἀπό τήν συνδιαλλαγὴν μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπου· αὐτή δέ τό πρῶτον λαμβάνει χώραν ἐν τῷ Ὅρει Σινᾶ, διά τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ εἰς τόν Προφήτην Μωϋσέα καί κορυφοῦται εἰς τό Μυστήριον τῆς θείας Ἐνσαρκώσεως, τό ὁποῖον λαμβάνει μέν χώραν εἰς τήν Βηθλεέμ, τελειοῦται δέ διά τῆς Σταυρικῆς Θυσίας τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ εἰς Ἱερουσαλήμ. Ἡ πρός τιμὴν τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλίου ἐπιτελουμένη πανηγυρική καί εὐχαριστιακὴ σύναξις ἐν τῇ μικρᾷ αὐτῇ ἑλληνορθόξῳ (ρωμαίικῃ) Κοινότητι, ἀποτελεῖ τρανήν ἀπόδειξιν τοῦ

λόγου καί τοῦ σκοποῦ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, τούτέστι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων.

Εὐχαριστήσωμεν, λοιπόν, Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν, διά τό ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος καί τάς εὐεργεσίας Αὐτοῦ πρός τόν λαόν τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ καί δεηθῶμεν Αὐτοῦ, ὅπως διά πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί τοῦ σήμερον τιμωμένου ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλίου τοῦ Θεσβίτου, χαρίζῃ εἰς πάντας ὑμᾶς τήν δύναμιν καί τόν ζῆλον τῆς πίστεως τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἡλίου. Ἀμήν.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι,

Αἰδεσιμώτατοι Ἱερεῖς,

Ἀξιότιμοι Κύριοι καί Κυρίες,

Βρίσκομαι στήν εὐχάριστη θέση νά Σᾶς καλωσορίσω ἐδῶ στό Ἐλ Μάκερ καί στόν ἱερό χῶρο τῆς Ἑλληνορθόδοξης Ἐκκλησίας.

Τό χωριό Ἐλ Μάκερ εἶναι οἰκισμός πού χρονολογεῖται ἀπό τά πανάρχαια χρόνια. Ὑπάρχουν ἐνδείξεις, ὅτι ἐδῶ ὑπῆρχε οἰκισμός ἀπό τήν ἐποχή τῶν Χαναναίων, ἐνῶ, σύμφωνα μέ ἀρχαιολογικά εὐρήματα καί, συγκεκριμένα, ψηφιδωτό δάπεδο μέ τήν ἑλληνική γραφή: «Κύριε, βοήθει τῇ κώμη ταύτη», ὑπῆρχε χριστιανικός οἰκισμός ἐπί βυζαντινῆς ἐποχῆς. Τό εὔρημα αὐτό κοσμεῖ τό Ἐθνικό Μουσεῖο τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡ Ἑλληνορθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ πρώτη πού κτίσθηκε ἐδῶ στά τέλη τοῦ 19ου αἰώνα. Ἡ Καθολική Ἐκκλησία κτίσθηκε ἀργότερα, καί μάλιστα, μέ τήν συγκατάθεση τοῦ τότε εὐγενοῦς συγχωριανοῦ μας, τοῦ Σάλεχ Σῆμπελ Ἀφέντι, πού ἀνταποκρίθηκε θετικά στό αἶτημα τοῦ Ἐπισκόπου, Μουτράν Ἀλ-Χάζαρ · ἀργότερα ὁ Σάλεχ Σῆμπελ Ἀφέντι δώρησε τό ἐλαιοτριβεῖο του, γιά νά γίνῃ Τζαμί, στή θέση πού βρίσκεται καί σήμερα.

Στό χωριό μας, ἀπ' ὅτι μπορεῖ νά ἀνατρέξει ἡ μνήμη μας, ὅλοι οἱ κάτοικοι, Μουσουλμᾶνοι, Χριστιανοί – Καθολικοί καί Ὀρθόδοξοι, συμβιοῦν εἰρηνικά σέ συνθηκῆς σεβασμοῦ καί κατανόησης. Καί ἔτσι πρέπει νά γίνῃται, γιατί ὅλοι μας εἴμαστε τέκνα τοῦ ἰδίου Θεοῦ, καί ὅλοι μας λατρεύουμε τόν ἴδιο Θεό μέ διαφορετικούς τρόπους. Γι' αὐτό οἱ θρησκευεῖς πρέπει νά ἐνώνουν τούς λαούς καί ὄχι νά τούς χωρίζουν.

Ἀξιότιμοι κύριοι, εἶναι ἱστορικά γνωστό, ὅτι ἡ Ἑλληνορθόδοξη Ἐκκλησία, καί κατά τούς βυζαντινούς χρόνους καί μετά, προσέφερε τά μέγιστα στόν Πολιτισμό. Τό λίκνο τοῦ Ὀρθόδοξου Χριστιανικοῦ Βυζαντίου, ἡ Κωνσταντινούπολη, ἦταν ὁ φάρος τοῦ πολιτισμοῦ, πού τό φῶς του φώτιζε τόν τότε γνωστό κόσμον. Ἄς μή ξεχναῖμε, ὅτι οἱ σλαβικοί λαοί (Ρωσία, Οὐκρανία, Βουλγαρία, Σερβία καί ἄλλοι...)

ὀφείλουν τό ἀλφάβητό τους σέ Ἑλληνες Ἱερεῖς.

Ἐδῶ τό πρῶτο σχολεῖο Μέσης Ἐκπαίδευσης ἰδρύθηκε ἀπό τό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο, μετὰ ἵδρυσαν καί οἱ Καθολικοί. Σέ αὐτά τά Σχολεῖα μορφώθηκαν γενιές συμπατριωτῶν μας καί ἀκόμα ἐξακολουθοῦν νά προσφέρουν ὑψηλῆς στάθμης μόρφωση.

Σᾶς εἶμαστε εὐγνώμονες, Μακαριώτατε.

Ἐχει συμβεῖ ἡγέτες πολιτικοί καί θρησκευτικοί νά ζητοῦν συγγνώμη ἀπό λαούς γιά τά λάθη πού ἔκαναν οἱ προγενέστεροί τους εἰς βάρος τῶν λαῶν αὐτῶν. Παραδείγματος χάριν, ὁ Ἀγιώτατος Πάπας Ἰωάννης Παύλος ὁ Β΄, ὅταν ἐπισκέφθηκε τήν Ἀθήνα τό 2001 ζήτησε συγγνώμη γιά τά δεινά πού προκάλεσαν οἱ Σταυροφόροι στό Βυζάντιο ἑκατοντάδες χρόνια πρίν. Γιά τούς Ἑλληνορθόδοξους ὑπάρχει θέση μόνο γιά «Εὐχαριστῶ» ἀπό ὅλους μας, γιά τήν προσφορά τους στόν Πολιτισμό...

Μακαριώτατε, Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιά τήν τιμή πού μᾶς κάνατε, νά ἐπισκεφτεῖτε τό χωριό μας, καί πιστεύω, ὅτι αὐτό εἶναι ἕνα ἱστορικό γεγονός.

Σᾶς προσφέρω αὐτό τό ἀναμνηστικό ἀπό τήν Ὀλυμπιάδα τῆς Ἀθήνας τοῦ 2004 καί, ὅπως οἱ Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες συμβολίζουν τήν εἰρήνη καί τή συμφιλίωση τῶν λαῶν, μέ αὐτήν τήν σημασία τό προσφέρω καί σέ Σᾶς.

Ἐπίσης, Σᾶς προσφέρω ἕνα ἔντυπο γιά τήν ἱστορία τοῦ Ἑλ Μάκερ, πού ἦταν ἕνα κεφάλαιο ἀπό τήν διατριβή μου τό 1988 στό Ἐθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνεῖο.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

Μέ τιμή καί ἐκτίμηση,

Δρ. Μωχάμεντ Σῆμπελ